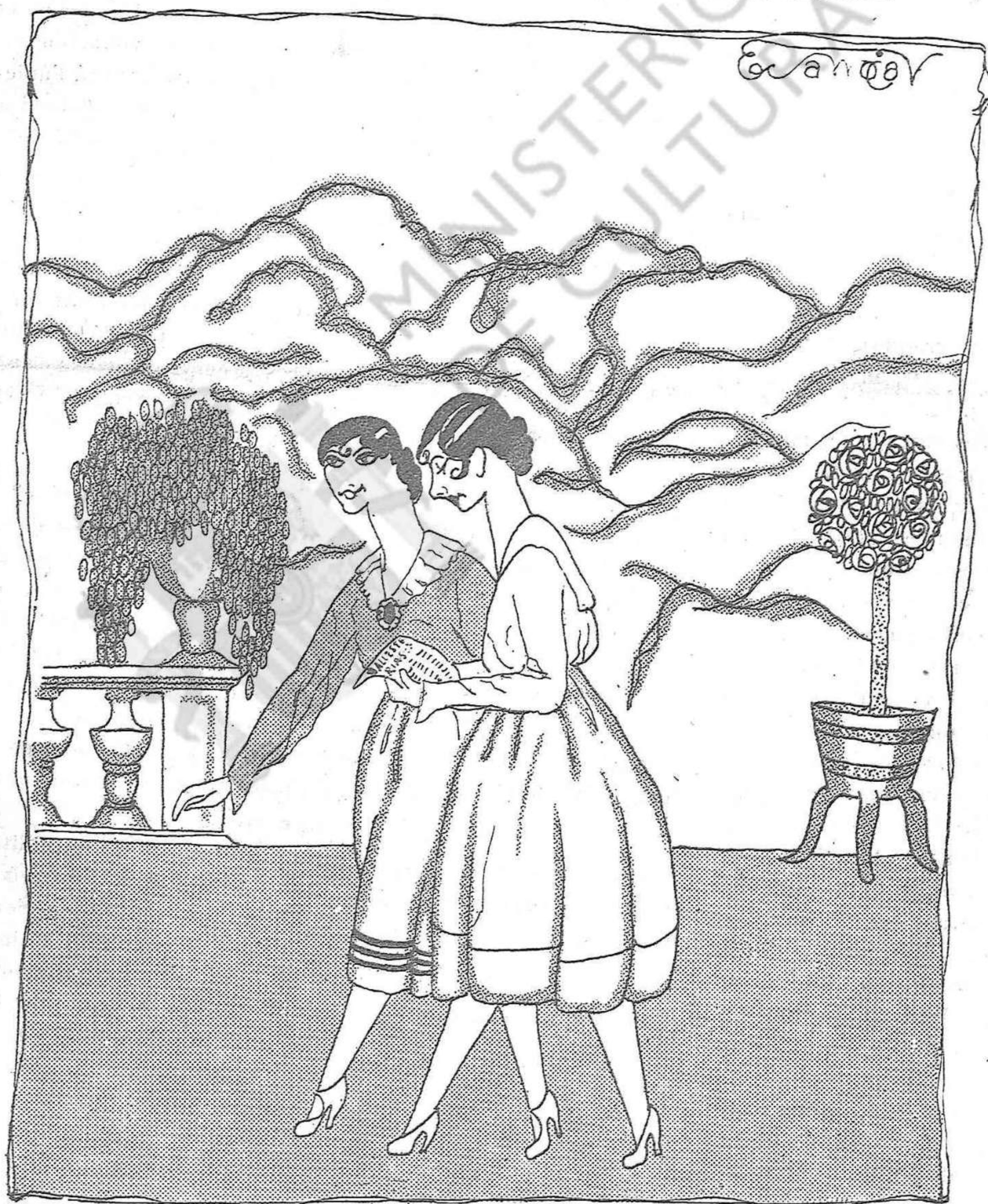

CLAR I NET

QUI NO COMPRA EL «CLAR I NET» — «QUASI» ÉS TOCAT DEL BOLET

LLEGINT EL PROGRAMA DE LA FESTA DE LES BALLESTERIES

— Quina llauna!

— Se coneix que es fet de un llauner.

10 Cts.

Clarinetades

TROÇOS VISCUTS.—LA FESTA MAJOR

I

No hi ha cap tartana per a llogar. Totes han d'anar a la Festa d'un poble veí. No hi ha carro que no fassi via cap a Festa. És la Festa de... i s'hi ha d'anar!

Aquest any hi ha dos *embalats* i dues orquestres.

Donzelles amb llurs mares ja s'han *embarcat* i cap a la Festa falta gent. Tota la jovent de la vila hi va cofoia i alegre cantant les més jolives cançons i escampant arreu rialles plenes de vida i joventut.

Pregunteu an aquestos que canten i riuen on van, i us contestaran a l'una. ¡A Festa! amb tó de *re major*.

II

Ja son al *embalat*. Ja son dins aquestes barraques grandioses ben alfombrades, enmirallades i allumades.

Les noies seuen a primera fila somriguent sempre. Les mares seuen a segona fila sense fer la més lleu manifestació de cap mena i els joves, drets al bell mitjà de l'*embalat*, repassan el *bé de Deu* i comensen a treure's un cartronet de la butxaca i diuen *inter nos*: el *vals* amb aquesta, la *polka* amb aquella; el *schotis* amb aquesta altre; l'*americana* de rams, veurem, doncs una *vespa* es una *vespa* (1).

Però deixem an els joves enamorar-se; a les donzelles tirar sagetes d'amor, que si re més no fan conquestes d'istiu, i ficsem l'atenció vers les que seuen a segona fila, les que no ballen, les que acompanyen.

Elles, son les que veuen sense mirar, les que ouen sense escoltar i vigilen molt però dissimulen més, dissimulen sempre.

(1) Una *vespa* per segons qui, es una *peseta*.

Elles, saben els balls que la noia ha dançat: el *vals* amb En Quimet; l'*americana* amb En Pepet; el *fox-trot* amb En Cintet; el *schotis* amb En Siset; la *polka*... no l'ha ballada, la *polka*... es lo únic ball que no l'han tret!

També s'han adonat que'l ves tit de la noia es el que escau mellor, puig si bé d'altres n'hi ha de més bons, el d'la seva noia, fa fer un tipu que n'hi ha per llogar-hi pa i sucarihi cadires.

Elles, també s'han adonat que En Cintet li somreia més que ningú a la noia; qu'En Siset li ha donat més *tuba* que cap i que la *americana* de rams, l'ha dançat amb En Pepet... I encare en saben més de coses... saben que la noia de la veïna ha ballat tants balls més o menys que la seva.

Elles, son elles les que saben lo que passa al *embalat*.

III

En el *embalat* ja han acabat.

A la plaça de l'església hi ballen sardanes.

IV

La tarda de festa ha finit.

Tartanes i carros s'entornen i els vianants no canten gaire i riuen poc.

La jovent fa la cara llarga i ulls de son.

Les mares fan el cor fort.

Pregunteu ara d'ont venen i amb tristor us diràn: de Festa Major... (Ho diuen amb *si menor*).

V

Al dia següent de la Festa, a les vuit del matí, a la parroquia hi canten una missa de difunts...

XINXOLA

Blanes, 2 setembre 1917.

Les minyones de servei

V

Després de la curta interrupció d'aquest periòdic a causa de l'excesiva calor que va portar la excitació passada, tornarem avui a seguir la tasca empresa elogiant les nostres elegants i hermoses minyonetes de servei; emprò, ans de tot, hem de fer constar el nostre agraïment a tot el gremi per lo bé que s'ha portat en la última revolta, en la qual ha sigut, *quasi, quasi*, l'únic que no va deixar-se enredar i no va secundar la gresca. Bé per totes elles.

Això demostra clarament, que de la mateixa manera que no se han deixat are seduir en aquest càs, tampoc ho faràn en altres casos, que podrien portar més males conseqüències per a elles. ¡Hurra pel gremi de minyones gironí!

I anèm per feina.

Per aont començarem?

Com que aquestos dies, tots els moments han vingut de cap dalt el *cuartel*, hem anat també a fer barrila per aquells barris, i ens hem anat enterant del *bé de Deu* que serveix per aquells cims.

Aixís doncs ressegurem quarters, cantines i barris que ho rodeixen.

A casa un senyor militar que viu al Govern del mateix nòm, hi serveix la *Lola*, de Sors; una nena molt bufona i quin encís és gentil com l'oreig del matí. Vermelleta de cara, mirada fixa, i amb el llabi mitg obert que apar hi tingui un somriure eternitzat.

Aquest istiu està fent l'aprentatge de ballar sardanes, a les quals demostra tenir-hi molta afició.

Què'n direm de la bella Montserrat?
Que tota ella és carinyo i bondat.
Es una noia que estimar molt ha de-
[mostrat
emprò encara no té el xicot triat.

La varem conèixer una nit de l'any
[passat
tot ballant sardanes en certa societat.
Té un caràcter que mereix esser esti-
i sempre parla amb sinceritat. [mat
Per tots aquests motius que hem es-
[plicat
és que de conèixer-la, molt ens hem
[alegrat.

Desitgem que amb tota felicitat
visqui molts anys la xamosa Montse-
[rrat.

En una casa de comerç de So-
ta les Voltes, hi serveix l'esbelta
i esculptural Mercè. Heu's-aquí
una altra nina que igual que la
Rosita de Ginestà, també es me-
reixeria un capítol sencer de
lloances; emprò hem de dir-li lo
mateix que a l'altre: que no pot
ser.

Es la Mercè jove encara, doncs
creiem no passa dels divuit, i
sembla tota ingenua, encara que
suposem que la seva ingenuïtat
no és pas del tot verdadera, per-
què per paraules que pot-ser
sense voler se li escapen, es veu
que ja té alguna picardia.

La veureu tots els vespres que
toquen sardanes a les Ram-
bles, ballant-les totes des de la
primera a l'última i començant-
les al primer toc de fluviol, en-
cara que hagi de ballar-les de
moment amb les seves compa-
nyes soles. No l'hem vista mai
que's passés sentint tocar una
sardana sense ballar-la, per lo
qual creiem mereix una felicita-
ció, que nosaltres de tot cor li
donem, doncs ens hem d'alegrar,
com a catalans que som, de que
les nostres xieotes siguin verda-
deres aimants del nostre ball
immortal que molts forasters i
desgraciadament molts catalans
el censuren, pot-ser per ignoran-
cia, dient que el troben ensopit
i sonso.

Encara que jove és la Mercè

de tipo esbelt i de mena grossa,
emprò amb una concordancia
completa entre totes les seves
faccions, que fan d'ella un ver-
dader model.

Emprò lo més digne de ser ad-
mirat de la Mercè, són els seus
ulls, de gran calibre, negres,
amb ceies poblades, i una mira-
da potent i penetrant que la fa
capaç de fer baixar la vista a
qualsevol jove per alta i atrevi-
da que la tingui. La seva mira-
da no és pas picaresca ni és
tampoc de lo més carinyosa; més
que rès, és magestuosa i per això
obliga a abaixar no sols la vista
sinó hasta el cap, com un acte
de reverencia an aquella belle-
sa total.

Cloquem aquest boldró de lloan-
ces a la Mercè, tot desitjant-li
moltes felicitats i sobretot un bon
bon xicot que sigui també de
tipo esbelt i elegant com ella
per a poguer aixís fer una pare-
lla també amb tota concordan-
cia.

Per avui dic prou, amb molta pena,
fins que passi la present quinzena.

P. Q.

Pedrades

Després d'una *llicencia*, s'ha
tingut d'encarregar de la vara,
el senyor Bassols.

CLAR I NET, sense malícia,
quasi, quasi asseguraria que és
qüestió d'escampar sorra.

Tots ja sabem la bona dispo-
sicció que hi té.

L'Ajuntament acordà, en la
sessió del dia 6, entre altres co-
ses, instal·lar una font a la plaça
del Mercadal.

Vaja, si, ja m'ho figuro; una
altra font seca com la de la plaça
del Marqués de Camps.

De rajar, aquell reconsagrat

del «Nen» hi podrà abeurar les
eugues de la ferma.

Quin *influjó*!!

Mercès al lluminós lletrero de
En Montaña, s'ha pogut averi-
guar d'on venia la *pudor* que se
sent en aquell troç de Rambla.

Si senyors, tots els veïns ho
diuen que és d'aquell *minguitorio*
que cau sempre i mai s'enfonsa.

Sort que en aquell veinat hi
tenen dos regidors i ben aprop,
que sinó els tindriem compassió.

Això que diré, que quedi en
secret, el més absolut... perquè
no fos cas que En Dato ho sa-
pigués.

A Cadaqués, conten hi va ha-
ver un bateg molt original: per
confits, tiraven a tot drap, mon-
getes, arroç i altres queviures.
Tot el poble s'abocà per a parti-
cipar-ne d'aquell generós obse-
qui. El padrí, segons es diu, era
un comerciant molt aixerit i
molt esplèndid a la vegada.

En una tertulia de polítics de
istiu, es comentava lo que podria
succeir davant de l'actuació de
l'*Assemblea de parlamentaris cata-*
lans.

—Al meu temps—deia un po-
lític popular,—ja hauríem fet
caure al Govern, o sinó cap a la
montanya—. Entusiasmat, afe-
gia:—Que és penseu que era poc
divertit aquell: «patapim.....!
pam...! pum...! barrabum...!»

Ja fa temps que per la nostra
ciutat corren uns infants cap-
taires que constitueixen una vi-
sió dolorosa als vianants. N'hi
ha algú que tot just puja tres
pams de terra i es veu ja obligat
a demanar la denigrant almoïna,
i altres arrepleguen puntes de
cigar (burilles).

La Junta de Protecció a l'In-
fancia li deu passar lo mateix
que an En Dato: no s'entera de

rès i després diu:— *Hay tranquilidad en toda la nación.*

He llegit la llista de les entitats i particulars que contribueixen al sosteniment de les «colonies escolars» d'enguany.

CLAR I NET ha vist poc entusiasme per part dels qui tenen l'obligació moral i material de ajudar-hi en aquesta mena de obres, deixant de banda certes iniciatives particulars.

No obstant, s'ha parlat de crear una inspecció de les mateixes fixant la quantitat (per a evitar abusos) i fillets de Déu!, aviat acaba a garrotada seca això de les colonies.

En Dato és l'home més preocupat que's coneix i més clar i net, deu esser un beneit del cabàs.

Diàriament el *pacificador* anuncia l'arranjament de vagues després de repetir també diàriament que no passa res.

En què quedem...?

També s'atribueix la confiança de la nació.

Vaja, home, vaja: si per tot arreu té els adictes de Girona ja se'n pot entornar al llit.

No en coneixem ni un.

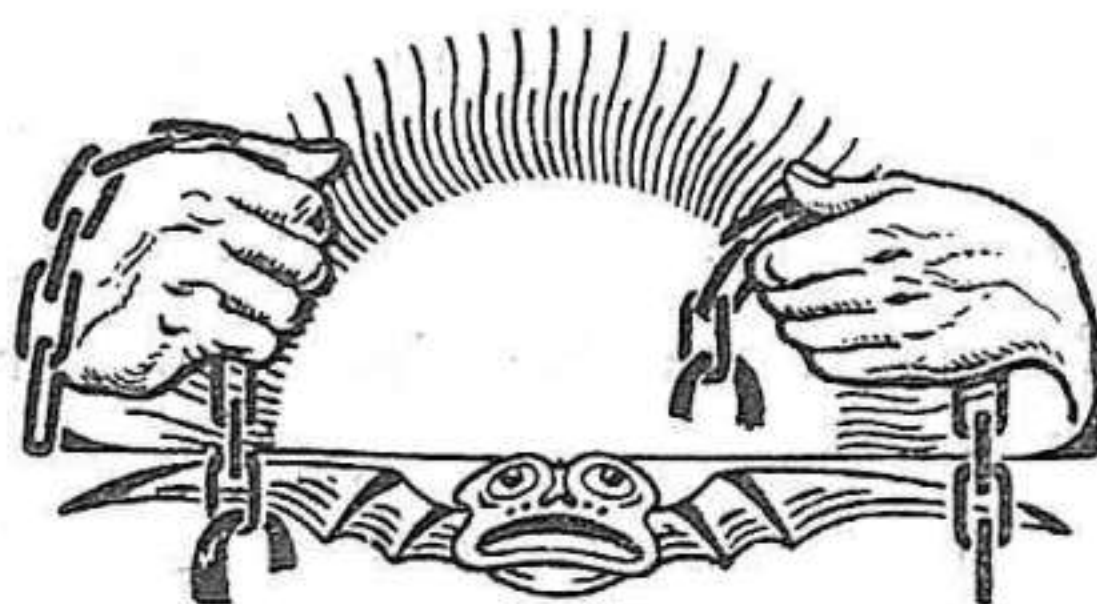
En sèrio.

La «Schola Orpheònica» feu la seva reaparició amb un concert espatarrant en el Teatre Principal. Com també el meritiós «Trio Gerió».

L'incansable president senyor Audouard i l'intelligent senyor Mollera director, reberen moltes enhorabones, i els enemics (que també en té la «Schola») un bon pam de nàs...

Avant sempre!!!

DAVID

Records

Lema: GOTES DEL COR

¡Aquelles nits estrellades!
¡aquelles hores passades
amb deliri al teu costat!
aquells amorosos dies
que't cantava poesies,
quan depressa que han passat!!

L'ilusió que jo somniava
i mon cor alimentava,
era estar molt aprop teu;
perquè tú eres ma alegria,
l'únic conçol que tenia,
ma esperança, i el meu Déu.

I al veure que són tan llargues
les hores que passo amargues,
a l'estar tan sol i trist;
sento que molt m'envelleixo
i que per res no serveixo
des d'ensà que no t'he vist.

El neguit mon cor rosega
i mon ànima sols prega
per poguer tornar aimant
a besar-te altres vegades,
mes... les ditxes ja passades,
jo crec que no tornaran.

Tan bell pervindre que veia,
tan feliç que ja me creia
quan formavem nostre unió
entre sospirs de tendresa
que els unia la puresa
de la nostra estimació.

Jo't veia, quan me miraves
i nostres mans ajuntaves
amb passió d'un foc ardent,
com a un àngel il·lusionat,
com a una visió que mori
poc a poc 'nant-se fonent.

Recordo que t'estrenyia
perquè creia que't perdria
quan més t'anava estimant;
i encara que era mentida,
avui és veritat, ma vida
d'ilusió va ser somniant.

I voldria altra vegada
que aquella vida passada
altra cop pogués tornà,
mes... encara que'l cor la crida,
aquella ditxosa vida
jo ja ho sé... no tornarà.

TRAMONTANA

Barcelona, juliol 1917.

Crònica musical

Sobrepujà a les esperances dels més optimistes el concert dat per la «Schola Orpheònica Gironina» el dia 4 d'aquest més en el nostre gran Teatre.

S'inicià amb l'enèrgic «Cant de la Senyera»: l'interpretació deixà assaborir en tota sa intensitat, el mirífic acoblament de la lletra d'En Maragall amb la música d'En Millet, en el que s'hi trasllueix l'ànima catalana catalana en vibrant entusiasme per seguir i a l'ensem portar a la barrada senyera pel camí del triomf.

El «Trio Gerió» tot seguit feu sentir un trio d'Arensky: l'encís de l'Allegro, el joguineix del del Scherzo, la dolcesa de l'Elegia i l'entusiàstic final, foren interpretats magistralment, com pocs saben fer-ho.

La segona part fou integrada, exclusivament per peces corals: «Sota de l'Olm» amb tot i la dificultat de cantar-lo amb tota justesa, per ser contrapuntístic, el deixaren molt bé i amb tots sos detalls; en la «Non-non dels papellons» la secció de noies demostrà sa habilitat; «El Rossinyol» fou l'única peça que s'hi notà certa deficiència, encara que tingué l'honor d'esser repetida, el deuen a la solista Na Concepció Sunyer per la seguretat gust i afinació amb que cantà; en la «Cançó del Trovador» fou de molt bon efecte la molta justesa i afinació de la preciosa harmonia. Molt agradà l'aire popular catalanesc de «L'Hereu Riera»: Na Dolors Llapart, amb sa dolça veu, cantà el solo; igual que la cançó d'«El Rossinyol», no se'n tingué prou amb una sola vegada. La religiositat del «Ave Verum» de Mozart, aixecà l'esperit.

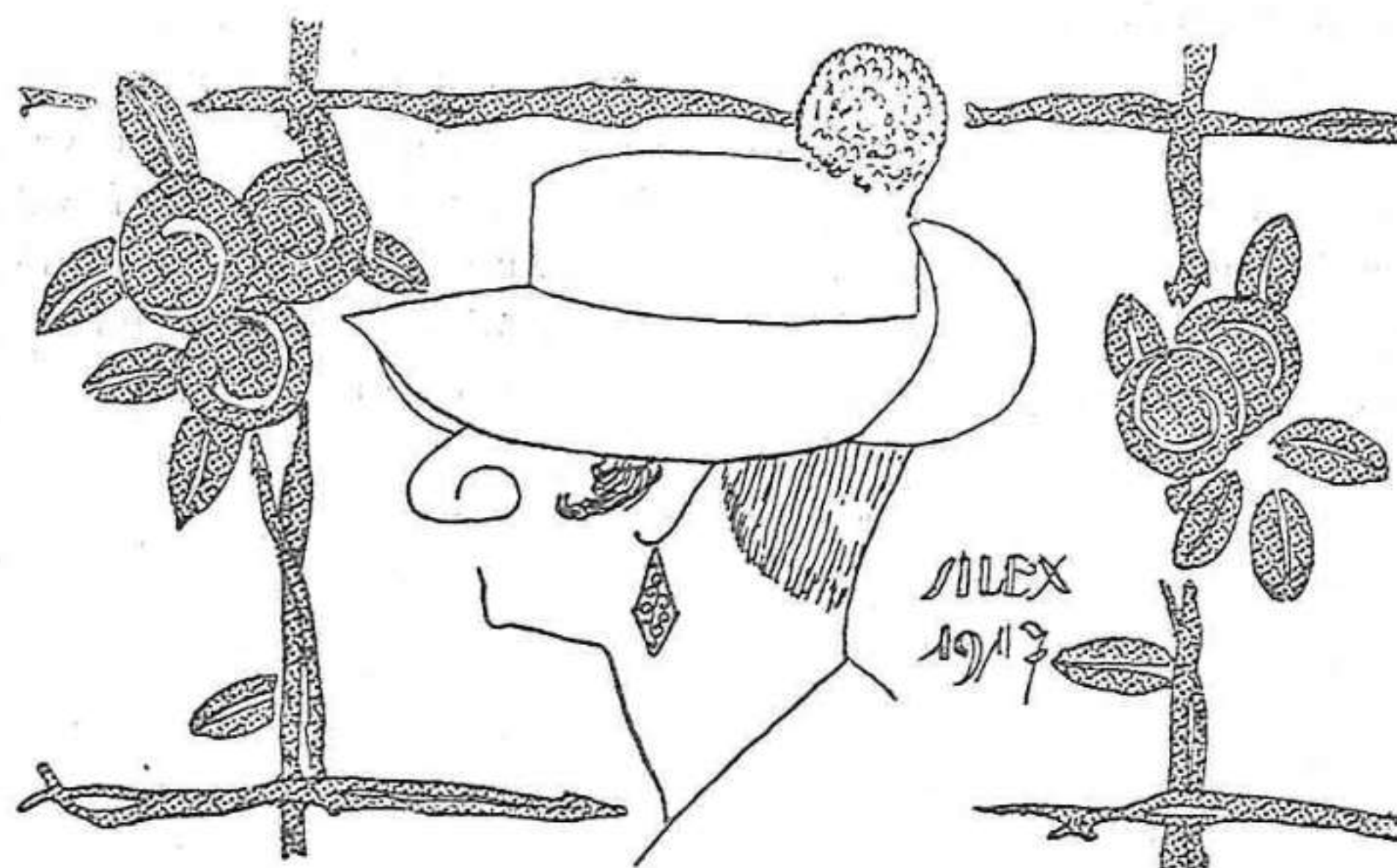
Mentres hi hagi flors de Girona
hi haurà poesia

En vegente, damisela
ràpides les muses pugen
mes, ai, ta bellesa vela
sa hermosura, per ço fug en.

Fugin elles, quedi jo,
planys al vent ne llençaré
com l'antic bell trobador
i pel món t'alabaré.

Cantaré que ta mirada
n'és molt arreballador a
doncs es guspira robada
per tu al sol. Oh, somniadora!

Són tos llavis, corallí

rojos, petonejadors
i unes dents de ratolí,
tot plegat provocadors.

Mes, oh muses! ploricoies

sens vosaltres m'he enllestit.
Adeusiau, bona nit,
demà torneu, bonicoies.

BERNAT

Acabà el concert amb el vibrant «Patria Nova» de Grieg: aquest autor encara que estranger, la seva música, com se palesa en aquesta peça, s'identifica amb l'esperit català, revelant una ànima enèrgica i constructiva.

Una entusiasta ovació coronà l'esplendorós acte, que desitgem serveixi d'encoratjament per a seguir amb més dalit que mai la gran obra iniciada.

Felicitem al senyor Mollera per l'acurada direcció artística que ha demostrat i als choristes per la gran tasca sense sojorn que representa el grau de perfecció amb que cantaren.

Per acabar, un prec, que el fem amb tota la bona voluntat i creiem interpretar el general sentir, a tots els membres de la «Schola Orpheònica»: una altra vegada cantin el nostre himne nacional.

DO, RE, MI, SOL, DO

Guspires

La Redacció d'aquesta Revista, ha visitat l'exposició de labors de les Filles del Sagrat Cor de Maria i si hem d'esser sincers direm que ens va plau-re de debó.

Hem vist els treballs de les senyorettes Torrelles, Cànovas, Serra i Comas, que estan fets amb la mateixa manya que usen quan volen enamorar, i d'un modo especial hem d'esmentar un quadre a l'oli per la gentil i celebrada Roca on hi ha representat el «Cant d'En Ramonet argenter».

Com deiem en el número passat, quan En Margall va renyir amb la gentil Pilar, va dir que's faria conèixer.

Nosaltres l'hem vigilat per veure el fi de la cosa, però al pensar veure un fi, hem vist un començament, car durant la vetllada de la «Schola» vegerem al jove nomenat que feia l'amor a la bella Quimeta d'Armentera que despatxa mirades tremendes a tort i a dret.

Home, Margall! I la revenja del carbaçot que la Pilar va donar-te?...

No coneixíem les aficions filarmòniques de la simpàtica Carme Audouard.

L'enhorabona.

Amunt i petacada limpia!

Aquell jove elegantet, de bigoti ros

i que ven camises i punys, sembla talment un troç de carbó, doncs una bella Anita el té encès amb un foc que costa molt d'apagar-lo.

En el cine, varem veure que un jove violinista que plorava bo i diguent coses a la seva novia que és sastresa.

Nosaltres que sempre fem l'ull viu, varem anar cap al lloc del succés per veure si pescavem «algo» i... efectivament, poguerem sentir que'l jove deia a la seva novia:

—El metge (un sanglot) m'ha dit que (sanglot) havia de deixar el violí i a la novia, i com que'l violí no'l puc deixar, me veig (sanglot) obligats a (sanglot) deixar-te a tu... (sanglots, molts sanglots).

El dia que la «Schola» va donar el concert, el Teatre estava admirable. Volem dir que hi havia molt bé de Déu.

Cada palco era un jardí i les butaques semblaven un cel amb estrelles

Entre les famílies que hi vegerem, podem nomenar: Carreras, Babot, Bachs, Quintana, Teixidor, Forns, Vda. Xifra, Busquets, Vda. Sala, Ferrer, Cuatrecasas, Audouard, Masó, etz., etz., etz.

Ha arribat a Girona, aquell estudiant de Dret que viu en el carrer de Ciutadans i que està foll d'amor per la *Chocolate Juncosa*, degut a la bona calitat, gust, hermosura, dolçor, etz.,

qualitats que no ha trobat en cap altra marca. Suposem que amb els pocs dies que fa ha arribat s'haurà fet un tip de xocolata. Permeti el jove que ens ocupa, li donguem un concell: De *chocolate*, no'n mengi gaire per bona que sigui, doncs segons els espanyols de Castella, *de lo bueno un poco*, i segons els *espanyols* de Catalunya, «les masses piquen».

Que consti que la propaganda feta a favor de la marca Juncosa, l'hem feta «gratis».

□

Dijous anà un de la casa al Jutjat Municipal i en una ocasió inesperada s'enterà que en aquest més de juliol, es dona la casualitat que varies donzelles gironines fan setze anys: La Oviedo, els fa el dia 2; la petita de càn Xifra granaire, el dia 7; la Montserrat de la Creueta també, però no podem assegurar si els fa el 8 o el 9 o el 10; l'Ibàñez els farà demà si no mort avui; la Dolors Prim del 20 al 25... Segueixen més noies que'l company no recorda degut a lo ràpit del cas.

□

Recomanem a un que jo conec i vos-tès pot-ser també, però que no anomenaré per allò de «es diu el pecat i no el pecador», que tingui present que an aquest país encara no s'ha permès la poligamia.

Diem això, perquè sabem de bona tinta que'l jove de referencia té un cor tan gran que sembla un forn encès d'abrusadora foguera d'amor, perquè l'home es permet el luxe de tenir tres *novias*.

Esperem que s'esmenarà, d'altra manera ens veuríem obligats a denunciar-ho a les interfectes pels efectes consegüents.

□

Sempre, quan passem pel carrer Nou, els nostres ulls resten admirats en un balcó on hi ha una clavellina...

La deliciosa Maria la cuida i se l'estima enormement... Els seus clavells ens recorden els seus llavis i la seva ufanor la seva joventut, i al mirar la resem una pregaria, demanant que aixís com son pare cura els malalts, ella surti a fer-li costat i ens miri deliciosament, per curar-nos del mal de Amor.

Maria oh bella Maria!, surt al balcó, que la teva figura ofegarà l'ufanositat de totes les flors i nosaltres jovent podrem admirar la teva bellesa!

Ah! Ara que hi pensem, un ocellet va dir-nos que la Maria va anar a Barcelona i entre les famílies que visità, una d'elles és la que viu al carrer d'Aribau, núm 66; i permeti la Maria que li preguntem si teníem raó o no, quan deiem que En Joanet estava grassó.

Què li sembla d'aquell sota-barba?

□

Dijous passat va fer els quinze anys la moreneta i gentilíssima Engracieta de la carretera de Sta. Eugenia.

Amb tal motiu es celebrà a casa seva, un esplèndid banquet, on hi foren convidades totes les amigues del barri i alguns amics de la família, transcorreguent l'acte amb la més gran alegria i l'entusiasme natural d'aquestes festes.

Al destapar-se el xampany tots els presents brindaren per la prosperitat i felicitats de la *nena*, que ha entrat ja a l'edat de la més tendra estimació.

Nosaltres també volem ajuntar la nostra més coral enhorabona a les moltes que rebé en dita diada la bella Engracieta, bo i desitjant-li un sens fi de felicitats i que per molts anys pugui celebrar semblants festes amb la mateixa joia que aquest any.

□

I va per aquella Maria, aquella gentil i encisadora Maria.

L'altre dia deia un amic nostre:

—La Maria és la nena més simpàtica i franca que he vist; amb aquell vestit de *cabo* que llueix, apar capaça de guiar un regiment (de galants que la voltegen, eh?) Si fos per mi, la faria desseguida Capità general del meu cor.

I nosaltres feríem capità general de l'exèrcit a l'amic *galant*

□

Oh Montserrat, gentil i bruna, que tens per nom el mateix de la regina catalana tú ets la regina gironina que nosaltres adorem a totes hores encantats de la teva exquisida elegancia.

Qui és que no sent vibrar les fibres del cor al veure't a dalt de ton balcó, amb la teva caballera tota rinxosa caiguent desfeta per damunt de tes espatlles, amb aquell somriure tan dolç i aquell mirar tan captivador que penetra al fons del cor caiguent com una fletxa damunt dels cors de tos admiradors tan sensibles davant de la teva formosor?..

□

Algunes donzelles ens han demanat si podien colaborar en aquesta secció

Ja ho crec! No solament en la secció aquesta, sinó també en tot el número

Esperem doncs tan gentil col·laboració.

Tatarit-Tataret

Quan acabavem de tirar el número passat, se'ns comunicava la nova tristíssima de la mort del nostre estimadíssim amic En Francesc Monsalvatje.

Els seus mèrits no cal citar-los, puix tothom els coneix.

Des d'aquestes planes, rendim el tribut que's mereix com tot bon fill de la Patria, doncs ell ha demostrat l'amor que per Girona i Catalunya sentia.

A la seva família els hi enviem el condol més sincer.

Al Cel sí!

□

Del concert que la «Schola Orpheonica Gironina» donà en el Teatre Principal el dia 4 del corrent, en servarem una nota trista I és que com a peça final del concert no's cantés el nostre himne nacional.

Segons es diu, no'l varen cantar perquè encara no'l sabien; mes aquesta raó no tapa pas gaire just, doncs ens sembla que de la mateixa manera que sapigueren cantar tan bé i tan ajustat les demés peces del programa, suposem que amb una mica de voluntat també haurien pogut cantar afinat el nostre himne

Aprofitem aquesta ocasió per a demanar al seu director Sr. Mollera, que no perdi temps i que'ls faci assajar lo més aviat possible, doncs ja ha passat el més del *segar* i hem entrat al del *butrer*.

□

Una altra nota trista del concert de la «Schola», emprò que no'n té pas la culpa aquesta.

Part del públic demanà que's cantessin «Els Segadors» i veient que la «Schola» no'ls cantava, l'entonaren

cionada, que la patria havia perdut una gran cosa en qu'ella no hagués pogut actuar en les taules d'un teatre.

Nosaltres entusiastes, li proposem que organitzi una companyia còmica, seguint els primers actors en 360 i ella, actuant de comparces tota la Editorial en pès.

□

Els primers dies de ser la colonia de nenes a Palamós n'enpaquetaren una cap a Girona i dita nena va tenir sort de la companyia que li feu l'Angel de la Guarda i nosaltres creiem qu'el de les 200 pessetes no's cuidà d'aquets afers perquè un altre any en vol 360, perquè sigui igual al nombre de vots que tingué en les eleccions mil voltes immortals.

□

Els periodistes de l'important diari *La Veu de Catalunya*, també baden.

L'altre dia portaven amb lletres grosses: «Jocs Florals de Girona, organitzats pel «Centre Moral Gironí».

Sembla estrany qu'el director de *La Veu*, sigui fill de Girona i no conegui qui són els senyors del «Centre Moral» i quines intencions porten amb els seus anomenats Jocs Florals del «Centre Moral Gironí».

Al tanto, home.

□

En Zantiago Ruziñol i el zeu zecretari En Pepet Gitano han renyit.

La noticia ha causat sensació. Ningú sab lo que passarà, emprò els veïns de casa En Pepet diuen que nit i dia li senten cantar aquesta cançó:

Ezmola que ezmola,
fez daguez, daguer;
fez daguez que pazin,
lez mallez de zer.

Ai, zenyor Zantiago, ja cal que se amagui que en Pepet es molt valent.

□

S. M. ha condecorat a En Sanchez Guerra.

Ja te raó alló que diu aquell clàsic.

□

Durant aquestos últims dies s'han celebrat les festes dels carrers de la Argenteria, i Ramblas i de la plassa de Sant Agustí.

L'animació en totes elles ha sigut gran i el bon temps hi ha ajudat de debó, encare que per a ballar el *torrafassols* ha apretat una mica massa i ha fet suar de valent.

Emprò a n'aquestes festes tothom hi ha fet un comentari, que nosaltres creiem és de raó. Tothom deia: de orquestres i de sardanes ja n'hi ha, emprò no hi ha cap *cobla* de fora de les de renom, d'aquelles que ajunten un aplec d'homes que amb gran atenció escolten les toques, i després discuteixen quina *cobla* té el cornetí millor, o el fiscorn més ressonant, o la tenora més refulgent.

Nosaltres amb franquesa, donem part de raó a n'els crítics i esperem que un altre any els senyors clavaris i pabordes dels diferents carrers de Girona ens faran sentir orquestres de fora, que sempre agradan més que les de casa, per bones que siguin.

□

Els llums del passeig central de la Devesa, estan més carregats de brutil·la que el rellotge de cà la ciutat.

Es alló... tot lo que existeix se fa la competència!

I més, quan s'en cuida un Ajuntament com el nostre que se li pot aplicar aquell *dicho*: «De aixós i d'allós s'en ha de venir de mena.»

□

Al tancar aquesta edició, encare el Sr. Bassols és arcalde de Girona.

□

Dimars vinent farà anys de la trista data del 11 de setembre de 1714.

Al recordarho als nostres llegidors i llegidores, els hi preguem encomanin a Déu l'ànima dels valents que generosament moriren en defensa de Catalunya.

Descansin en pau.

Avis

Preguem an els subscriptors de fora qu'ens enviïn l'import dels mesos de maig, juny, juliol i agost, doncs ja comprendran els nostres volguts protectors que l'administració del nostre periòdic, no pot deixar-se atrassar i més que mai are per lo elevats que estan els preus del paper i gravats.

Poden enviar l'import amb segells.

Tots aquells que vulguin suscriure's a CLAR I NET han d'enviar 1'50 pessetes per endavant, qu'es l'import de un trimestre.

CORRESPONDENCIA

Efa. — Quan ens llegui publicarem el seu dibuix. Li hem de dir també que nosaltres sabem qui es V., doncs pot ben creure que per nosaltres no hi ha res desconegut. ¡Per alguna cosa tenim els espies!

Garrafa. — El seu dibuix es igual que una garrafa. Miri que's necessita humor, fer la caricatura de una gironina tant maca (no n'hi ha cap de lletja) i posar-li un nas com el tarot de una garrafa i un cap com una olla... I a més que si V. no digués a qui a volgut caricaturitzar, no sabriem pas qui es doncs sembla un home i l'hi ha fet unes ulleres com si fos en Sánchez Guerra.

Peuet. — El seu article es massa tètric, terrorístic i te tendències criminalistes. Nosaltres no som partidaris del «Suicidi Còsmic».

Impremta Dalmáu Carles, Pla i Cia. - Girona

Redacció i Admor. : C. de Santa Eugènia, 18.

Caricaturistes gironins!

Destapeu l'empolla de tinta China que CLAR I NET organitzarà un Gran Concurs de Caricatures.

En el número pròxim direm les condicions.

An el que guanyi en aquest Concurs, se li entregará un hermós premi.

Tots els caricaturistes heu de pendre part en el Concurs.

EL TEXT D'AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

LA CREU-ROJA

Farmacia: Ortopèdia: Perfumeria

F. de A. Roca

NO TING CAP SUCURSAL

Gabinet Ortopèdic
Especialitat en Braguers
i Faixes ventrals
Sevei permanent

Plaça de l'Oli Girona

Dalmáu Carles,
Pla i Cia

Editors

Girona

AMERICAN BAR

RESSOPONS :: DOLÇOS

REFRESCS

VINS DE MARCA

— Obert tota la nit —

Rambla, 11

F. Solà
Optic i Joier

Rambla de la Llibertat, 26
GIRONA

**LES DELICIES
DEL CONGOST**

paratge molt concorregut en el
que tots els dies es serveix es-
meradament i a preus mòdics.

Per a encàrregs dirigir-se
telèfon n ° 462 del Congost.

Sastrería SMART
de J. Fernández

Ciutadans, 11

Gran novitat

SASTRERIA

Alfred Ferrer

Trajos per a Senyora i Senyor
a preus limitadíssims

Se fan etxures portant la roba

Diploma d'honor
en el Concurs de París de 1914

Plaça de la Constitució, 4
i Bell-lloc, 2, 1.º
GIRONA

VINS I OLIS

LLUIS SERRA

ESPECIALITAT EN VINS
:: RANCI I MOSCATELL ::

Es reparteix a domicili

Plateria, 4

GIRONA

WERTHEIM

Les màquines per a cosir
i brodar de més renom

REPRESENTANT:

RAMÓN BOIX

Ballesteries, 17

Per fer-vos fê el retrato
de cara o de perfil
aneu al **NOU ESTIL**
que ho faràn be i barato.

Casa Maresma

Guants i Novitats

Girona

Confiteria NEGRE

Refrecs :: Cafés

Licors :: Pastes

RAMBLA